

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849-06-25

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849-06-25", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 220. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n193.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

**NB11:193**

Historisk Anmærkning. For dog at forvise mig om, at det ikke er fordi jeg krymper mig ved at gjøre Skridt i modsat Retning, var jeg iforgaars (Løverdag)<sup>a</sup> hos Madvig, men traf ham ikke. Det var nu heldigt nok. Thi dette tør jeg dog sige til mit Forsvar, at jeg denne Gang, som jeg pleier, tænkte at gjøre disse Skridt men bestandig med den Mulighed, just saa at faae Fart til at handle i modsat Retning; dette er nemlig Noget som ligger i mit Væsen, fordi hvad der frister mig som Mulighed, naar det viser sig, at kunne blive Virkelighed, bliver mig noget Andet<sup>b</sup>. Altsaa Madvig traf jeg ikke. Nu stod Mynster tilbage. Hvor unødig jeg end gaaer til ham, thi jeg har vel bemærket, hvor angest i Grunden han er for mig, især siden R. Nielsens Bog og den lille anonyme, som han vist har læst. For en tre Uger siden var jeg hos ham – jeg saae strax, hvor vi vare, vexlede blot to Ord med ham, og gaaende op og ned af Gulvet, aldeles mod Sædvane. Derimod repeterede han atter og atter: kjære Ven, kjære Ven – men indlade sig vil han ikke. Nødtigt beqvemmede jeg mig derfor til at gaae til ham. Imidlertid gik jeg i Fredags, det ansaae jeg dog, scrupuløs som jeg er, for min Pligt, ikke at spare mig, for at det ikke bag efter skulde falde mig ængsteligt paa. I Fredags var han til Alters. I Løverdags vilde jeg saa gaae til ham; men saa skulde han prædike om Søndagen, og saa veed jeg, han Ingen gjerne taler med. Idag Mandag var jeg da hos ham. Ganske rigtigt: god Dag kjære Ven, og kjære Ven – og derpaa sagde han: han havde ingen Tid at tale med mig »jeg siger det saadan ligefrem«. Jeg forstod ham. Imidlertid forstod jeg dog at tage mig i det, og takkede ham derfor, fordi det jo røbede Tillid til mig. Og derpaa repeterede han dette kjære Ven vist 6 a 7 Gange, klappede mig paa Skuldrene og kjertegnede mig – det vil sige, han er bange for at tale med mig thi han er bange for at komme for langt ind med mig. Han sagde rigtignok: kom igjen en anden Gang; men da han vel kan begribe, at det ikke bliver i denne Uge, og han saa reiser paa Visitats, saa er det jo let at forstaae. Naa Gud skee Lov at jeg har gjort det, og ikke sparet mig. Men Gud skee Lov, at jeg ikke kom til at tale med ham. Thi om jeg end egl. blot vilde sondere, om muligt lægge en Stilling til rette for mig, for saa først, at tage den definitive Afgjørelse: hvo veed, det kunde være blevet farligt for mig. Imidlertid har dog rigtignok mit foregaaende Liv lært mig det Modsatte. Thi just den Dag, da jeg gjorde Alvor af det med at ophæve Forlovelsen om Eftermiddag[en], just den Dags Formiddag havde jeg sagt det Modsatte – og havde jeg ikke gjort det, havde jeg ikke haft Kraft til at gjøre det Modsatte om Eftermiddagen. Det ligger i, at jeg er som lutter Reflexion. Imidlertid er det dog vistnok det bedste for mig, at det skete som det skete. Det der nemlig kunde hjælpe mig, var Forekommenhed med Hensyn til at gaae ind paa min Idee. Skete det, saa havde jeg nok faaet Kraft til at lade den fare, for at handle i modsat Retning. Men viste der sig Modstand mod at gaae ind paa min Idee om en Embedsstilling, saa kunde et saadant Forhold let virke skadeligt paa mig, og forlokke mig til at sætte flere Kræfter ind paa det Punkt for at naae dets Mulighed – thi dets Virkelighed vilde altid blive forbeholdt en ganske sidste Overveielse. Og et mislykket Forsøg i hiin

a (efterat jeg om Fredagen ikke havde truffet Mynster)

b Ja, det er sandt. Gud give man havde tilbudt mig en Embedsstilling, saa vilde det vistnok blive mig langt lettere at forstaae, at jeg ikke kunde paatage mig den. Men her kommer det Selvplagerske i mig igjen; naar den ikke tilbydes mig, saa frygter jeg, at det er for at skaane mig selv, at jeg ikke gjør de fornødne Skridt.

Retning kunde maaskee bidrage til at give mig  
Afsmag for, hvad der egl. beskæftiger mig.